

# Žďárské gymnázium — bašta elity?

Celkem roztomilý a rozšířený to názor mezi „negympláky“ ... inu, pojďme se podívat, jaká je situace doopravdy!

*Studenti chodí do školy s nadšením, že se opět dozví spousty zajímavých a úžasných informací o metastabilních hladinách laseru, o jsoucnu a dalších esenciálních filosofických otázkách nebo o fantastickém světě biologie, plném nesmírně atraktivních pojmů jako drosophilia nebo abraxas. Každé odpoledne pilně studují, aby měli ty nejlepší známky. Zásadně nechodí do hospod, ví přece, že alkohol ničí mozkové buňky. Žijí v uzavřeném skleníku a všechny v okolním světě považují za „podřadnější“ ... ehm. Opravdu? Nedělejme si iluze, „gympláci“ rozhodně nejsou takoví magoři!*

Vstupuji do školy. Je 7:59, za minutu začíná hodina. Podle školního řádu musí být žáci ve škole nejpozději v 7:55; opozdilci mají být podle čipového systému identifikováni a řádně potrestáni. Praxe je ovšem ... jiná — vlastní názor na tuto otázku má velké množství studentů, kterým nečiní žádný problém přijít... třeba i pár minut po osmé :-)

Je 8:01 a kvapně utíkám do třídy. Cestou potkávám překvapeného pana ředitele, který už-už se chystá spustit moralizující přednášku o dochvilnosti ... ale ani nestihne začít — již jsem o patro výše.

Otvírám dveře do třídy — hluk zde je jako o přestávce. Úleva — zdá se, že vyučující ještě nedorazil. Nebo snad ano? „Jéé, dobrý den, pane profesore, já vás tu ehm ehm, nějak, přehlédli!“ omlouvám se a s pobaveným úsměvem usedám, jako by se nic nestalo. A flexibilně se ihned zapojuji do programu hodiny, to jest diskuse o problémech zásadních i povrchních se spolužáky všude okolo. Vyučující jen bezmocně lomí rukama a vyžaduje ticho — marně. „Jste horší než banda učňů na obchodce, to jste budoucí elita národa?“ ječí. Inu, je ve škole nově, má ještě náivní iluze — však on si brzy zvykne.

Hodiny plynou, a už se pomalu blíží oběd — tedy je „čas oběda“. A jelikož je právě hodina angličtiny, spouštím „tiché“ šeptání: »Lunch-time!«, aby za několik okamžiků celá třída nenápadně sdělila „paní profesorce“, že pro nás už zkrátka a dobře hodina skončila ... nemá šanci to zvrátit, třída ji už neposlouchá. A tak jdeme na oběd. Tedy... rychlost pohybu některých směr školní jídelna se sice za „chůzi“ považovat nedá—spíše je to sprintový běh—ale pro účely této minireportáže to takto označit stačí ;-)

Schody před jídelnou: obrovský nával, fronta snad tří tříd. Čekání snad na dvacet minut. Ale ne pro oktávu! Sleduji, jak se pár mladších studentů pokouší bránit před tím, jak je celá třída předbíháme. Myslíte si, že se jim to povedlo? Samozřejmě že nepovedlo! Spokojeně najedení odcházíme z jídelny a vidíme, jak se tito studenti teprve dostávají na řadu. Není důvod mít nějakou lítost — taková škola života je nezbytná.

Svět přece není růžový ani spravedlivý a budovat ve studentech takové iluze slušným a seriózním jednáním by tak jen uškodilo jejich budoucímu vývoji. Však oni nám za takové zacházení ještě jednou budou vděční.